

Porsuk ile Ördek Yavrusu

Jane MEADOW

Porsuk ile Ördek Yavrusu

Jane MEADOW

Geniř, gneřli bir gletin kıyısında, Dottie adında minik bir rdek yavrusu daireler izerek yzyordu. Yumuřak sarı tyleri, kk turuncu bir gagası ve boynuna baēlanmıř ince mavi bir kurdele vardı. Ailesi uzun yeřil sazların arasında bir yerdeydi, ama Dottie biraz fazla uzaklařmıřtı. "Merhaba?" diye ciyaktadı. "Herkes nereye gitti?" Sazlar yalnızca fısıldayarak karřılık verdi.

Dottie çamurlu kıyıya tırmandı ve kabarık kuyruğunu silkeledi. Her şey aynı görünüyordu—yeşil saplar, yeşil saplar ve daha fazla yeşil sap. Kaybolmuştu ve küçük perdeli ayakları ona çok küçük geliyordu. Tam o sırada, bir yuvadan çizgili bir yüz çıktı. Bu, gri tüylü ve yeşil kanvas çantalı porsuk Bram'dı. "Endişeli görünüyorsun, küçüğüm," dedi nazikçe.

Bram, koyu renkli gözleri Dottie'nin yuvarlak gözleriyle aynı hizaya gelene kadar diz çöktü. "Ailemi arıyorum," dedi Dottie. "Büyük nilüfer yapraklarının yanında yüzüyorlardı." Bram güçlü patisiyle çantasına hafifçe vurdu. "O zaman onları birlikte bulacağız," dedi. "Sazlar uzun, ama birbirimize yardım edersek o kadar da zor değiller. Gidelim mi?" Dottie cesurca başını salladı.

İki arkadaş uzun sazların arasına doğru yola çıktı. Bram'ın kısa bacakları çamurda sağlam basıyordu ve Dottie omzuna binmiş, yön gösteriyordu. "Sola! Yok, sağa!" dedi ve Bram güldü. Kısa süre sonra yolu kapatan geniş bir su birikintisine geldiler. Dottie başını yana eğdi. "Ben yüzebilirim," dedi, "ama sen benden çok daha büyüksün." Bram gülümsedi ve düz bir taş buldu.

Bram düz taşı su birikintisine koydu, sonra bir tane daha ve bir tane daha, küçük bir basamak yolu yaptı. "Üzerinden atla," dedi patisini uzatarak. Dottie taştan taş atladı, dengesini sağlamak için kuyruğunu sallıyordu. Son taşta ayağı kaydı—ama Bram onu nazikçe yakaladı. "Aferin!" dedi. "Bir bulmaca çözüldü." İkisi de kıkırdadı ve sazlar biraz daha dostça göründü.

Sonra, yolun karşısına kalın bir sarmaşık perdesi gerilmişti. Dottie bir sarmaşığı çekti ama yerinden kıtıldamadı. "Bu sarmaşıklar benim için çok güçlü," dedi. Bram küçük koyu gözleriyle düğümü inceledi. "Birlikte çalışmalıyız," dedi. "Sen alçaktakileri çek, ben yüksektekileri kaldırayım." Çektiler ve kaldırdılar, sarmaşıklar bir perde gibi açıldı.

, â dnd doddđđ
âpddoda ldiddo
ôdedoddô âbd!

Sarmaşıkların arkasında, bir nilüfer yaprağında huysuz, yaşlı bir kurbağa oturuyordu. "Bilmecemi cevaplamadan kimse geçemez!" diye vırakladı. Dottie'nin tüyleri titredi ama Bram ona nazıkçe göz kırptı. "Gagası olan ama ödeyemeyen ne?" diye sordu kurbağa. Dottie düşündü, sonra güldü. "Bir ördek yavrusu!" diye vakladı. Kurbağa gözlerini kırptı, sırtıttı ve yana zıpladı. "Akıllı küçük ördek," dedi.

Yol, zeminin cıvık cıvık olduđu çamurlu bir çukura çıkıyordu. Dottie'nin minik ayakları hemen içine battı. "Olamaz!" diye bağırdı. "Sıkıştım!" Bram, ahşap düğmeli yeşil çantasını açtı ve sağlam küçük bir dal çıkardı. Dalı çamurun üzerine küçük bir köprü gibi yerleştirdi. Dottie üzerinde paytak paytak yürüdü, güvende ve kuru. "Sen çok iyi bir yardımcısın," dedi.

Yürürlerken Dottie Bram'a ailesini anlattı. "Kardeşlerim hep su sıçratır," dedi, "ve annem bizi çağırırken komik bir şarkı söyler." Bram dinledi ve gülümsedi. "O zaman o şarkıyı dinleyeceğiz," dedi. O da Dottie'ye yumuşak yosun yatağı ve parlak çakıl taşlarıyla dolu bir rafı olan yuvasını anlattı. "Bir gün mutlaka ziyaret etmelisin," dedi.

Aniden, bir yusufçuk tam Dottie'nin gagasının yanından vızıldayarak geçti ve Dottie yerinden sıçradı. "Şu yusufçuğu takip et!" diye ciyakladı. Yusufçuk sazların arasında hızla uçtu ve Bram ile Dottie peşinden koştu. Onları bir virajın etrafından, uykulu bir kaplumbağanın yanından geçirip geniş, açık bir su alanına götürdü. "Bak!" dedi Dottie, yuvarlak gözleri parlıyordu.

Suyun öte yanından Dottie komik, titrek bir şarkı duydu. "Vak-vak-vaklak!" diye gidiyordu. Nefesi kesildi ve küçük kanatlarını çırttı. "Bu annemin şarkısı!" Bram onu yükseğe kaldırdı ki görebilsin. İşte, büyük nilüfer yapraklarının yanında, bir ördek ve dört ördek yavrusu güneş ışığında yüzüyordu. "Ailen!" dedi Bram. "Onları buldun, Dottie!"

Ama su geniş ve derindi ve Dottie yalnızca minik bir ördek yavrusuydu. "Yüzerek geçebilirim," dedi cesurca, "ama keşke sen de gelebilseydin." Bram nazıkçe başını salladı. "Porsuklar iyi yüzemez," dedi. "Ama ben tam burada durup sen güvende olana kadar izleyeceğim." Dottie patisine sarıldı. "Sen tanıdığım en nazık arkadaşsın," dedi.

Dottie suya girdi ve küçük ayaklarının gidebildiği kadar hızlı yüzdü. Bram kıyıda durdu, patisini salladı. "Devam et!" diye seslendi. Annesi onu gördü ve daha yüksek sesle şarkı söyledi, kardeşleri onu karşılamak için su sıçrattı. Kısa süre sonra Dottie evindeydi, ailesinin arasında güvende, mavi kurdelesini hâlâ düzgünce bağlıydı. Döndü ve Bram'a el salladı.

O akşam Dottie, Bram'ı bulmak için kıyı boyunca geri yürüdü. "Ailem teşekkür ediyor," dedi. "Ve sana rafın için parlak bir çakıl taşı getirdim." Bram'ın koyu gözleri parladı. "Bir arkadaştan gelen çakıl taşı en güzelidir," dedi. Güneş batarken birlikte oturdular ve Dottie ona eve dönüşünün her sıçramalı ayrıntısını anlattı.

O günden sonra Bram ve Dottie en iyi arkadaş oldular. Dottie onun yuvasını ziyaret etti, o da Dottie ile sazların arasında yürüdü. Bazen sırf eğlence olsun diye kurbağanın bilmecesini cevapladılar ve her zaman güldüler. Dottie, çok fazla uzaklaşmanın biraz korkutucu olduğunu ama nazik bir arkadaşın kaybolmuş bir öğleden sonrayı harika bir maceraya dönüştürebileceğini öğrendi.

Ve ne zaman Dottie'nin annesi göletin öte yanından komik şarkısını söylese, Bram kıydan dinledi ve gülümsedi. Nezaket bir porsukla bir ördek yavrusunu bir araya getirmişti ve dostlukları göletin etrafındaki uzun yeşil sazlar gibi büyüdükçe büyüdü. Dottie mavi kurdelesini sakladı, Bram da parlak çakıl taşını—çok büyük bir maceradan kalan iki küçük hazine.